

El Diacrític | | Actualitzat el 27/08/2017 a les 15:26

Gràcies, Hafida!

Crònica personal de Roser Iborra de la concentració per la pau i de solidaritat amb les víctimes dels atemptats ahir a Ripoll | «La tristesa no ens pot fer traïdors. No podem afegir odi a l'odi» | «Per sort, m'he equivocat. Quan l'acte comença i sortim de les ombres, ens adonem que som moltes, que som molts. Que també hi ha dones amb mocadors i criatures amb cartells de pau. I quan escolto la Hafida, que encara no sé qui és, penso que hi ha esperança, que ens en sortirem» | «Plorem per totes les víctimes: les de Barcelona i Cambrils, les de Ripoll. Sí, també les víctimes de Ripoll, els nens que podien haver estat els nostres»

Hafida Oukabir, durant el seu parlament ahir a l'acte de Ripoll

Arribo a Ripoll cinc hores abans de la concentració per la pau i contra els atemptats de Barcelona i Cambrils. Tinc ganes d'anar-hi sola, d'anar-hi aviat, i encara no sé per què.

Poca gent al tren, poca gent als carrers. Estan desmuntant les parades del mercat i em sembla una ciutat trista però això, és clar, és als meus ulls. Dino en silenci en un lloc ombrívol i quasi buit, si no fos pel televisor que escup un programa infecte. Surto al carrer. Molta calor, un sol inclement. Torno a refugiar-me.

Faig el cafè en una terrasseta mirant al riu, i l'hora és molt quieta. Fins que les veus dels racistes comencen, i cada vegada criden més. Els tòpics de sempre, però l'espiral d'odi és més virulenta. Dins i fora de la barra. He de marxar. A l'hora de pagar, no em sé estar de dir: «Ja sé on no s'ha de tornar», i miro d'ignorar els comentaris. Potser no és el millor que podia haver fet...però és el que m'ha sortit.

Encara amb el cor petit, enfilo el camí que va al monestir i llavors m'adono, amb sorpresa, dels meus sentiments, i identifico com a ja viscuda aquesta sensació d'irrealitat: la mateixa de quan va

morir la mare i jo no gosava tornar a la casa buida, perquè era sortir del parèntesi d'estupor i admetre-ho tot com a real i irreversible. Sí: quan torni a veure el monestir, tot haurà passat de debò, tot serà real i irreversible.

Però la tristesa no ens pot fer traïdors. No podem afegir odi a l'odi.

Estic molta estona mirant el campanar, aquesta harmonia de pedres i cel que es devia alçar també amb el dolor i la sang però que ara reescriu el temps amb cada claror oblícua: com si el campanar fos un rellotge de sol immens. I em ve al cap la impressió que em va fer Sofia, la catedral de l'antiga Constantinoble, ara Istanbul, que té molt poc de catedral i molt de mesquita, que és les dues coses: jo no sóc creient però, si hem de resar a alguna cosa, si hem de resar a algú, no es pot fer des el mateix lloc? No ho podem fer junts? O almenys, no podem entendre que respon a una mateixa fragilitat humana?

I començo a tenir por que no vindrà ningú a la concentració, que guanyarà l'odi, mentre observo el desplegament de càmeres i els preparatius de l'acte. Però, a mesura que s'acosta l'hora prevista, la gent surt de tots els cantons i es refugia a totes les ombres. Cares conegudes, desconegudes. I llavors penso que potser els musulmans i musulmanes de la ciutat no gosaran sortir, que deuen estar destrossats, que deuen témer l'espiral de l'odi que s'amaga per alguns racons.

Per sort, m'he equivocat. Quan l'acte comença i sortim de les ombres, ens adonem que som moltes, que som molts. Que també hi ha dones amb mocadors i criatures amb cartells de pau. I quan escolto la Hafida, que encara no sé qui és, penso que hi ha esperança, que ens en sortirem. Ets molt valenta, Hafida: gràcies!

Perquè, tal com vas dir, patim el mateix dolor, la mateixa incomprensió, i estem d'acord en allò fonamental: això no ha de tornar a passar mai més.

Em giro, i veig tot de dones amb vel que ploren, com jo mateixa. Plorem per totes les víctimes: les de Barcelona i Cambrils, les de Ripoll. Sí, també les víctimes de Ripoll, els nens que podien haver estat els nostres: alumnes, companys de joc, veïns. Els noms que no es van dir.

Qui va escampar l'odi tenia complicitats inconfessables.

Però la gent de la plaça, contra l'odi, érem iguals: *Marra kif kif. Xucran*, Hafida!